

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КЪЊИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Пенадовићъ.

Овај листъ излази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му в годѣшнѣ безъ завитка 14. цв. а полгод. 7 цв. — са завиткомъ по' цв. на по' год. [скупљѣ. Ко жеан у Београду да му се носи кући а не у дућанъ или у канцеларию по' цв. на пола год.

ПУТНИЧКА ПИСМА

(Продуженіе.)

Мы ту неостанемо дуго — кола буду одма готова — седнемо и поѣмо даљѣ. Разговоръ се водіо о другимъ предметима — и навалице насъ троица одводили смо свагда разговоръ, на друге ствари, ерѣ бояли смо се да швайцерацъ непочне опеть о Швайцеровской и ѣной слободи, на кое не бы му имали шта одговорити. Но писмо се убояли. Тай непознатый чимъ е се у колима наместио, почео намъ е даљѣ о Швайцеровской говорити, не сбогъ Швайцеровске, него выше сбогъ насъ. „Ербо“ вели „мени не стало мислити вы о Швайцеровской лепо или рѣаво, то е Швайцеровской у свету, и у ѣной домаћой среѣни све едно, него видимъ да сте млади, и радъ самъ да се іоштѣ садъ уверите о ономъ, о чему ѣете доцнѣ быти увѣрени. Швайцеровска е среѣна, она не себична, и она бы желала, да све државѣ уживаю ѣну среѣну.“ — „Шта іой е вайде одъ ѣне среѣне и слободѣ, и што има унутрашню сигурность свое слободѣ и независимости; кадъ е слаба, кадъ меѣъ великимъ силама Европе слабо важи, и кадъ, у брою своіой войника нема сигурности одъ сполянѣнѣ напасти — и кадъ Француска или Аустрија или друга коя яча држава, може е съ войскомъ поплавити, све іой одузети, и све по своіой форми, по форми среднѣгъ барбарскогъ вѣка као што ви мислите, поставити. У великой свагда преправной войски, стои сигурность народнѣ слободѣ.“ Одговори Марксъ са свимъ озбиљно, ербо е онъ изъ свегъ срца то говоріо, и мисліо башъ да е тако. Швайцерацъ се осмене, мане главомъ, и мы смо мислили да се онъ чудіо мудрости тогъ нашегъ другара, а после видимо изъ ѣговы речнѣ, да е се чудіо, како е онај могао таково што лудо казати. „Башъ добро“ рекне Швайцерацъ, кадъ сте повели речъ о войски, — вы кажете, да е войска сигурность и емацъ народнѣ права, слободѣ и независимости а я господинѣ мыслямъ са свимъ другнѣ, и моя седа коса емацъ вамъ е, да имамъ — ако ми дозволите реѣи — выше искусства одъ све васъ троице. Стоѣћа войска у држави не само да не сигурность, него е найвеѣћа опасность народнѣ слободѣ, ако е има у той држави. Стоѣћа войска у мирно доба, не ништа друго, него фуруна у лето. Кадъ бы хтели сви люди да чинѣ по своемъ здравомъ разуму, онда небы требало ни едногъ солдата на овомъ нашемъ свету. Да нема славолюбія и властолюбія небы вашій кралѣва ни херцога на свету было, а да нема ѣни онда бы свака варошь, управляла сама собомъ, као ми овде у Швайцеровской. Силна и яка войска, само е сигурность

владательскогъ престола. У многимъ вашимъ државама, владатели држе солдате, не сбогъ того, што се бое сполянѣнѣгъ непріятели, него што се бое своего народа. У таковой држави солдати нису ништа друго, него наймѣнѣ пандури, ѣново е отечество еданъ человекъ; ѣнова е слобода слепа послушность, ѣнова е найвеѣћа вѣштина умѣти добро убити или посеѣи — помислите само, у Европи има выше одъ 2—3. миліона войника, то су све избрани наибольѣ, найздравлѣи и найленѣи люди, кои свое наибольѣ годинѣ проведу лежкарѣни по касарнама, правѣни параду, играюѣи карте, пушеѣи и тымъ подобна — они се одуче одъ посла, науче се на строгость, а строгость не ништа друго него првый степень суровости. Кадъ бы сви войници Европе, кои сада безпослени седе, были употреблѣни на посао, кадъ бы толики миліони яки и здравы руку, радили какавъ занатъ, имали свое жене и децу, онда бы миръ и среѣна државна далеко болъ стаяли. Онда бы манѣ државни трошкови были. Кадъ Прайска не бы имала онолико хиляда войника и коня да рани, онда ви у Берлину, не бы морали плаѣати по 3. талира годишнѣ на едну малу птицу, на славуя, ако га држите у кавезу да вамъ пева.“ — „Па и вы у Швайцеровской имате солдате кое издржавате“ рекнемъ му я. — „Кадъ бы све око насъ државѣ, быле овако уреѣене као Швайцеровска, онда бы се заборавило да е игда на свету было солдати. И место што садъ законъ налаже, да е свакій Швайцерацъ одъ 25. до 45. свое годинѣ, дужанъ быти войникъ, и упражнявати се с' оружѣмъ, место того реко, после бы законъ забранѣвао исто тако, да нико небуде войникъ, и онда бы се видало да вѣштина войничка, не ништа друго, него вѣштина убіати. Войникъ учи се како ѣе сигурнѣе убити другогъ према себи войника, кое толико значи, колико кадъ кажемо: человекъ учи се како ѣе убити другогъ человека — то е дакле еданъ за человека пайнедостойнѣ занатъ, па ипакъ съ тымъ занатомъ найвыше се руку занима, и ето, на таквомъ занату лежи среѣна вашій држава.“ „Я самъ увѣренъ“ рекне Захорскій, „да е добра и вѣшта войска наибольѣи и найсигурнѣи темель државѣ, зидайте вы слободу, и просвету какву обете, ако немате оружану руку, са гушчнѣмъ церѣмъ, и са добродѣтельима, неможете се одбранити, и ко годъ удари на васъ, разрушиѣе вамъ све подигнуто.“ „Я самъ на то питаѣнъ мало пре одговоріо овомъ господину“ рекне Швайцерацъ: „да кадъ не бы было властолюбія, т. е. оны людѣи, кои желе да господаре надъ другимъ людма, онда у овомъ просвѣенномъ веку не бы имао ко на кога насртати.“ „Докле годъ има людѣи“ помогнемъ я Захорскомъ: „и ѣновы страсти, догде ѣе быти ратована; а докъ е крви у людма догде ѣе

быти и страсти — человек в человек, и нежели ништа више быти него человек; и я сам сигуранъ, прайскій краль да понуди васъ нѣговымъ круномъ, да се вы, кои сада тако говорите, не бы ни найманъ затезали, ту круну приимти, и допустити, да се сто хиляда солдатій закуне, да ъе верно само вашей воли служити, свой животъ по вашей ѣуди разполагати, и свою кровь найпре за вашу па после за отечества среѣу, проливати. Природа изъ човѣка нѣ ништа друго хтела произвести, него ово што е сада, што е быю одъ како се зна за овай светъ, и што ъе быти докле годъ узтрае людій. Природа сама иде човѣку на руку, и не да му да на земљи буде анѣо, и да на земљи ужива онай рай и ону среѣу, што му нѣгово несташно уображеніе текъ на некомъ другомъ свету обрече. Природа е дала човѣку истина разумъ, али му е дала у исто време и страсти, коє се боре противу разума. Разумъ нѣ партачанъ, онъ е изнашао средства за борбу, и едне и друге стране. Немамо у пространомъ полю светске исторіе, нигди ни єдногъ примѣра, да е у комъ народу и држави, єдна одъ те две стране савршену побѣду одржала. Има, и было е у свако доба поєдины людій кои су кадри своє страсти побѣдити, као годъ што іошть више има оны, кой є здравый разумъ сасвимъ страсима подчинитъ. Овай е у овомъ станю за себе среѣанъ, као годъ и онай у ономъ — Неронъ и Калигула о себы нису мыслили, да су рѣвий и горій одъ Сократа и Епаминонда. Тирани у себи мисле, да су они добротвори рода човечіегъ, и да є нѣи судбина опредѣлила да поврате човѣка у право човечанство — они мисле да су они наибольій люди, и нѣови придворници увѣраваю ій у томе, и они поѣу сь овога света, у мислима да ъе свакій поштенъ човѣкъ за нѣима плакати. Мало є людій на свету кои погледа у своя недра, кои положи своя дѣла предъ разумъ да ій прецени и пресуди — мало є людій, кои у себы помисле: „ала самъ рѣвавъ човѣкъ.“ Кои осети да є какво зло учиніо, онъ лако наѣе те се предъ самимъ собомъ оправда. На кадъ се предъ самимъ собомъ оправда, онда мисли да є предъ читавимъ светомъ правъ. — Свакій човѣкъ за себе има у мыслима свою државу; свакій быжеліо да буде свевластанъ само зато, да може све уредити по своіой ѣуди. У свакомъ народу, и найвеѣн ласкательн налазе мане своимъ владательима — истина — млоге погрешке и зла владателя, често се сакрїю и затрпаю, а нѣова добра дѣла не само да се не сакрїю, него се по кадъ кадъ по десетъ пута веѣа начине и народу представе, него што су — млоги исто тако, обману народъ своіомъ добротомъ, да га после сигурніе могу мучити и газити: али поєдини у свачему могу имати изузетке. Будите уверени, кадъ є владатель човѣкъ поштенъ и искренъ прїатель народа, да може нѣгова држава, уживати исту овакву швайцѣрску среѣу и слободу.“ — Я уѣутимъ, и гледао самъ шта ъе ми одговорити Швайцѣрацъ, кои се за време могъ говора, неколико пута врло сладко насмеяо. — „Говорите господине“ рекне ми онъ „говорите даль, я ѣу вамъ быти благодаранъ, али не на томе што самъ баяги што годъ ново одъ васъ чуо и научіо, него што самъ се неколико пута докъ сте говорили сладко насмеяо. — Вы фалїте ваше херцогє и кральвє, и овде може быти само зато, што се боите да я случайно ни самъ какавъ тайный посланикъ нѣовъ, па да васъ не бы тужіо. Ви и овде говорите, а мислите да васъ прайски жандарми са шїлатимъ капама слушаю.“ Швайцѣрацъ мало уѣути — и чекао є какавъ одговоръ, но кадъ види да смо мы више были склони слушати, него гово-

рити — продужи онъ свою беседу даль: „я самъ прилично путовао, по монархичнымъ државама, често самъ се налазіо у друштву и слушао мнѣнїя о овимъ предметима, о коима мы садъ говоримо, и то такова мнѣнїя, коя су ми се чинила да су са свимъ здравомъ разуму противна; али редко самъ се гди упушѣао да доказуемъ да є сунце ясно и светло, ово сада само узредъ рекао самъ неколико речи. — Кодъ насъ у Швайцѣрской неможе быти великій политичны интрига, ербо оне се свагда вїо само око властолобны престола. Швайцѣрска є мала и земльомъ и народомъ, али є велика своіомъ среѣомъ. Римляни имали су републику, али нѣова република нѣ имала овогъ човѣколюбїя и мироѣе, као Швайцѣрска. Кодъ нѣи република постала є може быти, не изъ тежєня къ развитку слободє, него зато да бы место єдногъ, могли се нѣи выше славити. Французи имали су републику, али у нѣой нису уживали швайцѣрско євокойство и слободу — она се родила изъ очалнїя. Млоги народи и државе прєлазили су изъ єдне форме правленїя у другу, и свагда место закона и слободє, владало є неко нестрплївїє, и владало су себичне користи. Мы у Швайцѣрской нефалїмо се у свету са нашимъ унутрашнїмъ управлїмъ, мы нежелїмо да има форма нашегъ правителства велико имє у свету. Мы нашу Швайцѣрску незовемо ни царствомъ, ни кральвствомъ, ни републикомъ — мы смо се сложили, сви кантони, да свакій себе управля како му се чини да є наибольъ, а меѣу тимъ да се одъ споляшїѣ напасти сви заєдно бранимо; сва наша окрїїя или кантони зову се као што вамъ є познато: „Швайцѣрскїй саюзъ“ и я мыслимъ господине, да є та речъ: „братскїй саюзъ“ найдостойнїя за имє државє и да та єдина речъ означава народно независимостъ. „Я незнамъ господине“ рекне Захорскїй Швайцѣрцу — „како можете тако говорити: да є само народный саюзъ, условїє независимости — кадъ Прайска на примеръ незовє се: саюзъ прайза, него се зовє кральвство, па илакъ нѣи ни одъ єдне државє зависима — то зна свако дете у Европї.“ Швайцѣрацъ, манє главомъ — узъ нѣгово блєдо лице пролєти мала румєнъ, но то нѣе было стыдъ, него нека мала лютнїя — онъ одговори тихимъ гласомъ, али доста оштре речи: „Будите уверени, и вы и ваша два друга, да я истину говоримъ — и да су у Европї само Швайцѣрцы независимы люди — шта ми свакій часъ спомнїте вашу Прайску, кадъ у целой Прайской само є єданъ човѣкъ независимъ, и то выше него што бы требало, ви остали сви сте поданицы крала, зовєте га своимъ господаромъ; па я мыслимъ све єдно є за васъ Прайзе, тай владатель быю ма одъ коє верє или народа, ерѣ ни єданъ неѣе имати другє намѣре него да се утврди и одржи, и свакій готово владатель ако учини какво добро народу, а онъ чини само ако отудъ има за себе користи; а оно народнїѣ добрѣ коє є сь нѣговымъ штедомъ скопчано, чини и обрече владатель само кадъ є приморанъ, или кадъ є какавъ немиръ, кой нѣговымъ престолу прєти; па често после кадъ се утврди, кадъ народъ кой є своя права тражіо, неможе и нема кадъ, єднако подъ оружїмъ да стои, и да чува своя права, узму владательн речъ натрагъ, али пре тога одузму оружї одъ людїй. Вашъ прайскїй преѣшнїи краль, обєѣао є уставъ да ъе дати, по целой Прайской было є веселїє и радость и одъ то доба чекаю єднако Прайзи обєѣанный уставъ као Евреї месїю. Онай краль умро є, сь нїмъ умрло є и обєѣанъ. Нѣговъ наслѣдникъ дао є као одъ туѣе страїє разгласити, по новинама: да бы онъ — краль — дао уставъ, али му недаду браѣа. И вы кажєте мени мало пре

онако доста опоро, да свако дете зна да е Прайска независима; а я опетъ вама кажемъ да свако дете кодъ насъ зна, да ви сви зависите одъ вашегъ краля, а онъ независи ни одъ кога, па ни одъ самогъ закона — кодъ насъ пакъ у Швайцдерской, нема никога кои бы се назвао нашимъ господаромъ, изъ кога руку гледали бы ми наша права, да намъ дели као просяцъма — и дае или одузима како му е кадъ воля. Ми нисмо ничій поданици — нашъ владатель нѣ нико другій осимъ закона, нѣму смо сви безусловно подчинѣни, нѣгови смо само и слободе поданици.“

РОБЕРТЪ ФУЛТОНЪ.

ОВАЙ СЛАВНИ МЕХАНИКЪ И ИЗОБРЕТИТЕЛЪ ПАРОПЛОВИТБЕ, РОДИО СЕ У СЕВЕРНОЙ АМЕРИКИ, ПЕНЗИЛВАНИИ, МЕСТУ ЛАНКАСРТУ 1767. А УМРО Е 1815. ГОД.

Прво покушенъ са паропловомъ учинио е Фултонъ у Нев-Йорку 1807. кои е оданде до Албаніе узводу по Худіону и опетъ натрагъ пловіо, растојанъ ове две вароши едне одъ друге износи 150. енглезки миля, а Фултонъ е онамо 52. а натрагъ 30. сати потребовао; овај срећанъ успѣхъ побудио е къ подражаваню, тако, да су за неколико година све реке са паропловима покривене биле. У осталомъ неслуже на честь жителѣма Ф. Ст. да су они изобретатели паропловитбе, тако рећи, одъ глади умрети оставили. Јоштъ ни споменикъ овомъ заслуженомъ мужу подигнути нѣ. Текъ пређе некогъ времена почели се, нѣгове заоставше фамиліе сећати, съ тимъ, да су се у свакомъ пароплову кутиѣ поставиле, у кое се милостина за осиромашену Фултонову фамилію скупља.

Съ немецкогъ превела,
Макрина Миловуковна.

ЕДАНЪ ЛЕНЬШТИНА И ЧЕТИРИ ГОДИШНЯ ВРЕМЕНА.

Кадъ у момъ мирномъ уединеню на постелѣи лежећи бацимъ испитуюћій погледъ на четири годишня времена, нашегъ тако названогъ умѣреногъ поднебѣя, кое бы се много пре променѣиво назвати, онда видимъ, да свако годишнѣ време доводи у неко отезанъ удова смртногъ човека, кое у обичномъ животу леньость зовемо.

У пролеће, говоримо, цвета вода, а да у то време и зова цвета, познато е. И ако нисамъ никадъ маріо да дознамъ, какавъ упливъ има овај воденый и зовинъ цветъ на човечіе тѣло, опетъ лежи у искуству, да е човекъ у то време врло лень. Я съ мое стране мислимъ да е поменуто цветанъ у овомъ появленю са свимъ невино и држимъ, да само промена зимнѣ ладноће са пролетнѣомъ топлотомъ оно дѣйство производи.

Што се лета тиче, оно намъ опетъ доноси псеће дане, и вальда неће нико одрећи, да насъ несносна врућина овогъ времена више него икадъ у леньость доводи.

Есенъ е калява, ладна и мокра. Ово, па и мутни облацы, съ коима е есенъ небо покривено, чини насъ суморне, мучне и лень. Баремъ на самогъ себе примѣтио самъ у есенъ неку неописану леньость и кадъ у ово годишнѣ време видимъ да су други людѣи трудолюбиви, онда за цело мислимъ, да имъ е то трудолюбіе кисело, и да не раде што имъ се ради, него што ядни немогу другіе живити. —

Зими пакъ ако нежелимо, да се смрзнемо, морамо повазданъ око вруће фуруне седити и у вече поредъ какве кнѣнге илѣ новина задремати, и заспати. Ко може бити прилѣжанъ и радити, кадъ се у топлој соби на мекану постелю пружи? — Немогућа стварь! — А мени е свака зима еднака.

Па тако самъ ти еднако лень. Истина више самъ се пута наканѣивао да будемъ прилѣжанъ, али промена овы четири годишнѣи времена неда ми башъ никако.

Јоштъ да неморамъ којомъ срећомъ ести и пити, я се никадъ небы ни мако съ кровати. Алъ опетъ чала Богу, вальда ће и мени доћи време, да се еданпутъ ситъ наспавамъ.

А, а, а! где, мени се опетъ зева а текъ што самъ устао. —

ТРИ КРАДЛѢИВЦА.

Нешто ћемо приповѣдати о трима крадлѣивцима, али оне, кои ће то читати, напредъ молимо, да за ову прилику небуду одвећъ строги у испитивашо истине.

Мирко и Влайко јоштъ су одъ дѣтињства терали занатъ свогъ отца, кои ѣймъ е био обѣшенъ; и јоштъ некій Райко, нѣјовъ саученикъ, држао е съ њима и био е између њи најмлађій. Они нису убјали люде нити су нападали на њи, него су само ноћу разгледали кокошиняке, па кадъ е било прилике и куйше, подруме и амбаре а тако и сандуке съ новцима, и на вашарима они су свагда најевтиніе пазарили. Кадъ пакъ нѣе било ништа красти, они су се сами између себе упражњивали, задавајући еданъ другомъ каква смѣла дѣла, да бы се тако већма усавршили у свомъ занату. Едномъ кадъ су ишли по некаквој шуми Мирко спази на едномъ високомъ дрвету птицу гдѣ лежи у свомъ гнѣзду, па зѣпыта своѣ другове: „Ко ће бити тако вреданъ, да изъ оногъ гнѣзда извади ја, а да птица неосѣти.“ Влайко се као мачка узпужа на дрво, па полако се приближи гнѣзду и направивши на њму рупицу одоздо, тако извади ја, да птица и неосѣти па онда опетъ закрепи гнѣздо маовиномъ, те сиђе доле. — „Али ко ће садъ подметнути подъ птицу ја, а да она и неосѣти,“ рече Влайко! Тада се Мирко узпужа горе, али Влайко за њимъ, и докъ е Мирко полагао подмећао ја, Влайко му полагао скине чакшире да онъ и неосѣти: Ту садъ буде великогъ смѣя, и она друга двоица признаду, да е Влайко најболѣій майсторъ. Ранко пакъ рече. „Я већъ видимъ, да я съ вама немогу изићи на край, и ако дође до тога, да у каквој рђавој кући ломимо погачу, па наићемо на рутавъ носъ, то се я небоимъ, да ће васъ глава заболети, али богме мене заиста хоће.“ Съ тимъ ѣй онъ остави, па стане са своіомъ женомъ као домаћинъ честно и поштено живити. Едномъ у есенъ она двоица, кадъ недавно бяху украли едного коња на конѣскомъ вашару, походе Ранка, па га запитаю, како му е; ерѣ они бяху чули, да е онъ заклао свинче, па га хтѣдоше мало потражити. Свинче висаше у комори на зиду. Кадъ они одоше, рече Ранко своіой жени: „Жено, я ћу унети свинче у куйшу, па ћу га поклопити карлицомъ, ерѣ иначе до сутра неће бити наше.“ Ноћу доћу она двоица, па што лакше моглоше пробию зидъ одъ коморе, али свинчета небыаше ондѣ. Ранко нешто осѣти, па дигнувши се, стане разгледати око куће. Међутимъ се Мирко увуче на другій край у кућу до постелѣ, гдѣ е жена лежала, па променѣивмъ, мужевалѣивмъ гласомъ рече: „же-

но, свинче ніе у комори.“ А жена одговор: „Што бр-
 бляшч тако дѣтински! Зарь га ниси метнуо у куйни подь
 карлицу? „А, тако ће и бити“, рече Мирко, „мене е сань
 смео“, па онда оде те узме свинче изь коморе и безь
 сваке луце однесе га, а будући да ніе знао у помрчини
 гдѣ му е другь то га и нехтѣде чекати, мислећи, да ће
 онь већь и самь доћи на уречено мѣсто у шуми. А кадь
 е Ранко ушао унутра и хтѣо да опипа свинче да види,
 али на свомь мѣсту, повиче на свою жену: „жено, свин-
 че намь ипакь однесоше обешеняци.“ Али ніе дао, да му
 се тако брзо истисне залогай изь руке, него пође у по-
 теру за крадљивцима, и кадь е стигао Мирка, кои быяше
 већь далеко умакао, и кадь е видіо, да е онь самь, брзо
 промѣни глась, па као Влайко проговори: „Брате, дай
 садь мени свинче, ты си се уморіо.“ Мирко помисли, да
 му е доста брать па му даде свинче рекавши му, да ће
 онь да иде напредь у шуму да наложи ватру. Ранко се
 пакь врати натраць, па рече самь себи: Опеть си у ме-
 не, мила моя печенко? па однесе свинче куйни. Међутимь
 е тумарао Влайко по помрчини, докь ніе смотріо ватру у
 шуми, па е онда тамо отишао и запытао свога брата:
 „Али у тебе свинче, Мирко?“ Мирко му пакь рече: „Зарь
 ніе у тебе, Влайко?“ Тада они разрогаче очи едань на
 другогь, и виде, да їмь нетреба онако якій жарь одь ра-
 стовогь иверя за спремаиь печеня. Али тимь лѣпше пра-
 скаше ватра у Ранковой куйни. Брѣ како онь дође куй-
 ни, таки се възсѣче свинче и котао на ватру метне. Брѣ
 Ранко говораше: „Жено, я самь гладань, и ако се зара-
 па пенаедемь, хоће нась они ниткови оставити гладне.“
 Кадь е пакь онь легао у едань прикраякь и мало задре-
 мао, а жена едномь гвозденомь вилюшкокомь превгтала ме-
 го, па еданпуть погледала на страну, ерѣ іой мужь по-
 чео усну уздисати, наеданпуть дође крозь димнякь не-
 каква оштра мотка, те се забодє у найбільій комадь у
 котлу и сь овимь се опеть подигне горе; и докь е мужь
 усну све горе ечао, а она се око нѣга све брижљивіе
 забављала, спусти се и по другій путь мотка: и кадь е
 жена будила Ранка говорєћи: „Ранко, айде сада да едемь,“
 тада котао быяше празань и небыше пуждна ватра за
 спремаиь печеня. У истый пакь махь кадь они хтѣдо-
 ше гладни лећи спавати мислећи: кадь се врагу допало
 свинче, то га мы неможемо имати, — сиђоше їмь сь
 крова крадљивци, па крозь рупу одь зида уђоше у ко-
 мору, а одтуда у собу, донесавши оно, што су уловили.
 Садь буде смѣя и веселя. Они су вли и пили, шалили се
 и смѣяли, као да су знали, да ће їмь то послѣдній путь
 бити, они су се веселили, докле ніе мѣсець у послѣд-
 ній четврти прешао куйницу и докь нису пѣтлови у се-
 лу по другій путь закукурекали, и издалека се чуло лая-
 нѣ касанскогь псета. Брѣ їмь четници уђоше у трагь,
 и кадь е ранкова жена рекла. „Већь е време да се ле-
 же“, појорише четници унутра и збогь украденогь копа
 одведоше Мирка и Влайка у тавницу. посрбіо

Ст. П.

ДОМАЉЕ НОВОСТИ.

— Столоначалникь одѣленія санитарета при попч. вну-
 треньї дѣла Петарь Јовановићь родомь изь Страгара, по-
 сле дугогь болованя преставіо се 5. т. м. у вѣчность.

— За време топлогь, времена у прошломь месецу,
 некій Анимь Алексићь, изь Козяка среза ядранскогь па-
 шао е, у заклону зрелу ягоду.

— Г. Ђока Павловићь писарь, послао е едань лепь
 и редакь сребрнѣ србски новаць, одь времена цара Сте-
 фана.

— Важну вѣсть добила смо изь Цариграда, да е
 Решид-паша подигнуть опеть на званіе великогь везира.
 За президента дивана на место Решид-паше постављяиь
 Мустафа-паша, бывшій негда паша острова Крете. —
 Реуф-паша само е 40. дана био великимь везиромь. Сви
 пріятели цивилизаціе и напредка у турской радую се
 овомь повратку Решид-паше. Промена е одь веће важно-
 сти негь што се мысли. Енглезкій, рускій и французскій
 посланикь, захтевали су и добила, свое пасоше, и за не-
 колико дана оставише Цариградь. И тако за садь све
 велике Европске државе бы ће заступане само секретаря
 рима и помоћницима одпутовани посланика.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— У Лондону установљява се саювь посленика, тако на-
 звано братство, као запрека самовольству оны лица, коя
 посоао радити даю. Држана е зато и скупштина, у којій
 су говорили слова: едань тишлерь, едань шнайдерь, едань
 шеширциь, фарбарь, цигармајсторь и едань типографь.
 (Юштѣ е фалио разносителъ Шумадинке).

— Пре некогь времена пронашао е едань Енглезь
 неку справу, сь којіомь е могао лако разбити найвеће ла-
 ђе, па е предложіо правителству свомь, да му одкупи о-
 ву згуду, али ніе му се желя испунила; садь пакь, одка-
 ко су се Енглези почели плашити, да ћеду Французи на
 нѣіову землю ударити, види се пробитачна прилика за
 тогь изобрѣтателя, ерѣ Енглези нису никако ради гости-
 ма Французкимь.

— Грчко правителство заповедило е, да 14 Поляка и
 генераль Милбићь за 24 сата изиђу изь државе.

— Првый министрь шаха персискогь Мирза Тахи-
 Хань буде протерань у Кахань, гди су му по заповести
 шаха четири жиле у купалишту отворили, одь чега е мо-
 рао умрети.

— Пређе са обичнимь воздушнимь телеграфомь мо-
 гла се каква вѣсть за 1 сать едва на 200 миля далеко
 послати, а садь са електричнамь телеграфомь прелеће
 просторь одь 70.000 миля за секундь.

Оглась.

(6) (1—3)
 Кућа моя исподь Тоскине, у сава-мали, подь циме-
 ромь „кодь Кралѣвића Марка“ коя има 6 дућана 6 соба,
 4 куйне, едань великій подрумь, и празна плаца 7 фатїй
 сь лица идући на малу пїяцу, продає се изь слободне
 руке. Ко бы е годь имао волю купити, нека се погодбе
 ради мени у истой кући пріяви.
 У Београду 5. Марта 1852. год.
 Михаилъ Милићевићь,
 Ђурчиь.

ТЕЧАЙ НОВАЦА У БЕЧУ.

Дукати 31
 Сребро 24¾